

Daniels bok – nummer fem

Sytti år

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jojakim var den første av Judas tre siste konger, og da han ble beseiret av babylonerne, begynte de sytti årene med trelldom for det sørlige riket. Disse sytti årene angir den tidsperioden da Babylon, det første riket i Bibelens profetier, skulle herske. I Jesaja kapittel tjuetre skulle Tyrus' skjøge bli glemt i sytti symbolske år, som profetisk ble identifisert som én konges dager. I bibelsk profeti er en konge et kongerike, og dagene til det eneste kongeriket i Bibelens profetier som utgjorde sytti år, var Babylon.

I løpet av denne historien ville skjøgen i Tyrus, som representerer pavedømmet, bli glemt. Ved slutten av de sytti symbolske årene ville hun bli husket og gå ut og drive hor med alle jordens riker. Åndelig hor er det ulovlige forholdet i sammenslutningen av kirke og stat. Ved slutten av de symbolske sytti årene ville pavedømmet tre inn i et forhold til De forente nasjoner, representert ved alle de kongene som skjøgen i Tyrus driver hor med ved slutten av de sytti symbolske årene. Riket som hersker under de sytti symbolske årene, er Amerikas forente stater, jorddyret med to horn.

Daniels bok, kapittel én til fem, skisserer historien om Babylons sytti år, og derfor representerer disse kapitlene historien til begge hornene på dyret fra jorden. Kapittel fire og fem identifiserer Babylons første og siste konge, og sammen identifiserer disse to kapitlene historien til dyret fra jorden og dets to horn. Dommen over de to hornene, og over selve dyret fra jorden, fremstilles ved dommen over den første kongen og den siste kongen. Nebukadnesars dom var forvisning i «sju tider», mens han levde som et villdyr i to tusen fem hundre og tjue dager, av gresset og duggen. Belsasars dom ble skrevet på veggen, og sidestilt med tallet to tusen fem hundre og tjue, og identifiserer således at dommen over dyret fra jorden og dets to horn fremstilles ved «de syv tider» i 3 Mosebok 26. Dette bygger på vitnesbyrdet fra to konger, og de to vitnene representerer den første og den siste.

«De syv tider» er anstøtssteinen for adventismen, og kan derfor ikke erkjennes, skjønt den tydelig er der — for dem som ønsker å se. Den er dommens symbol over nasjonen (Babylon) som regjerte i sytti år, og dommens symbol over riket som regjerer i sytti symbolske år. Da William Miller fremholdt sin forståelse av «de syv tider» i Tredje Mosebok tjuseks, benyttet han Nebukadnesars to tusen fem hundre og tjue dager, da han levde som et dyr i Daniel kapittel fire, som ett av de profetiske vitnene til støtte for «de syv tider» i Tredje Mosebok tjuseks. «De syv tider» er både grunnsteinen og toppsteinen i Sakarja kapittel fire. Jesus, søster White, Jesaja og Peter identifiserer den som steinen som blir hjørnesteinens hode. Den er den kronende læren i Bibelens profeti, skjønt den i det vesentlige er usett av dem som bekjenner seg til å være den tredje engels budbærere.

Når vi begynner å betrakte de første seks kapitlene i Daniels bok, er det viktig å erkjenne at de «sju tider» blir identifisert helt fra begynnelsen av. Da Jojakim ble styrtet av Babylon, begynte

fangenskapet på sytti år. Krønikeboken forklarer hvorfor de ble ført bort i fangenskap i sytti år.

Sidkia var enogtyve år gammel da han ble konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem. Han gjorde det som var ondt i Herren sin Guds øyne, og ydmyket seg ikke for profeten Jeremia, som talte fra Herrens munn. Også gjorde han opprør mot kong Nebukadnesar, som hadde latt ham sverge ved Gud; men han gjorde sin nakke hard og sitt hjerte forherdet, så han ikke vendte om til Herren, Israels Gud. Også alle de øverste blant prestene og folket gjorde seg skyldige i stadig større troløshet, etter alle hedningenes avskyelige skikker; og de gjorde Herrens hus urent, det som han hadde helliget i Jerusalem. Herren, deres fedres Gud, sendte bud til dem ved sine sendebud, tidlig og sent; for han ynket sitt folk og sin bolig. Men de spottet Guds sendebud og foraktet hans ord og hånte hans profeter, inntil Herrens vrede steg opp mot hans folk, så det ikke lenger var noen legedom. Derfor førte han kaldeernes konge opp mot dem; han drepte deres unge menn med sverd i deres helligdoms hus, og sparte verken ung mann eller jomfru, gammel eller den som var bøydd av alderdom; alle gav han i hans hånd. Alle karene i Guds hus, både store og små, skattene i Herrens hus og skattene til kongen og hans fyrster, alt dette førte han til Babylon. De brente Guds hus og rev ned Jerusalems mur og brente alle dets borger med ild og ødela alle dets kostbare kar. Dem som var kommet unna sverdet, førte han bort til Babylon; der var de tjenere for ham og hans sønner inntil perserrikets herredømme tok til, for at Herrens ord ved Jeremias munn skulle bli oppfylt, inntil landet hadde fått nyte sine sabbater; så lenge det lå øde, holdt det sabbat, inntil sytti år var gått. Men i Kyros', Persias konges, første regjeringsår, for at Herrens ord ved Jeremias munn skulle bli fullbyrdet, vakte Herren ånden i Kyros, Persias konge, så han lot utrope gjennom hele sitt rike og også lot det kunngjøre skriftlig: Så sier Kyros, Persias konge: Alle jordens riker har Herren, himmelens Gud, gitt meg, og han har pålagt meg å bygge et hus for ham i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem blant dere hører til hans folk? Herren hans Gud være med ham, og han fare opp! 2 Krønikebok 36:11–23.

De sytti årene i slaveri skulle oppfylle Jeremias ord: «inntil landet hadde nytt sine sabbater; så lenge det lå øde, holdt det sabbat.» Det finnes bare ett sted i Guds Ord, foruten verset i Krønikeboken som vi siterer, som omtaler at landet «nyter» sine sabbater. Dette stedet finnes i 3. Mosebok, kapittel tjuefem og tjuseks. Kapittel tjuefem gir forskriften om hvordan landet skal få nyte sin sabbatshvile, og kapittel tjuseks skisserer forbannelsen om «sju ganger» dersom disse paktsinstruksene ikke ble fulgt.

Jojakims skjebne markerte begynnelsen på fangenskapet, som er et ledd i det Daniel i kapittel ni kalte Moses' «forbannelse» og «ed». Daniel forstod forbannelsen om de «sju tider», for han vitner i kapittel ni om at det var gjennom sitt studium av Jeremias profeti om de sytti år at han forstod tallet på de år Guds folk skulle være i trelldom i Babylon.

I det første året av hans regjering forstod jeg, Daniel, ved bøkene tallet på de årene som Herrens ord var kommet om til profeten Jeremia, at han ville fullbyrde sytti år over Jerusalems ødeleggelser. Daniel 9:2.

Daniel forstod de sytti år «ved bøker», ikke bare ved Jeremias bok. Den andre boken han forstod, var Mose skrifter, for i sin bønn identifiserer han den «forbannelse» som de sytti års trelldom var,

som Moses' «ed». Ordet i Daniel kapittel ni, som er oversatt med «ed», er det samme ordet som i Tredje Mosebok tjuseks er oversatt med «sju ganger». Judas fangenskap i Babylon i sytti år var en oppfyllelse av forbannelsen om de «sju ganger», til tross for hva enhver moderne teolog måtte hevde. Det er klart som dagen, men bare dersom du er villig til å se.

Og Herren talte til Moses på Sinai-fjellet og sa: Tal til Israels barn og si til dem: Når dere kommer inn i det landet som jeg gir dere, da skal landet holde sabbat for Herren. I seks år skal du så åkeren din, og i seks år skal du beskjære vingården din og sanke inn dens grøde. Men i det sjuende året skal landet ha en hvilesabbat, en sabbat for Herren. Du skal verken så åkeren din eller beskjære vingården din. Det som vokser opp av seg selv etter høsten din, skal du ikke høste, og druene av din ubeskårne vinranke skal du ikke sanke inn; for det er et hvileår for landet. Og landets sabbat skal være til føde for dere: for deg og for tjeneren din og for tjenestekvinnen din og for dagarbeideren din og for den fremmede som bor hos deg, og for feet ditt og for villdyrene som er i landet ditt; all avlingen derfra skal være til føde. Og du skal telle sju sabbatsår for deg, sju ganger sju år; og tiden for de sju sabbatsårene skal være førtini år for deg. Da skal du la jubelårets basun lyde på den tiende dagen i den sjuende måneden; på soningsdagen skal dere la basunen lyde gjennom hele landet deres. 3 Mosebok 25:1–9.

Det er viktig å se at i forskriftene om å la landet hvile, fortsetter de sju syklusene med seks år der landet dyrkes og ett år der landet får hvile, fram til det førtiniende året, da det skulle være et jubelår som markerte oppfyllelsen av sju sykluser på sju år. Det avgjørende poenget å se er at lyden av jubelårsbasunen skulle finne sted på Forsoningsdagen, og således fastslås det at da den antitypiske Forsoningsdagen begynte den 22. oktober 1844, skulle jubelårsbasunen, som representerer syklusen av «sju tider», da lyde. De «sju tider» som begynte da Manasse ble bortført til Babylon i 677 f.Kr., representerte to tusen fem hundre og tjue år som ble avsluttet på den antitypiske Forsoningsdagen. Forbindelsen vil bare overses av dem som ikke er villige til å se. Syklusen av «sju tider» er knyttet til de to tusen tre hundre år.

Det er også viktig å se at innenfor paktsinstruksene i de første ni versene av Tredje Mosebok tjuefem finnes den mest dyptgripende illustrasjonen av dag-for-et-år-prinsippet i Guds Ord. Den retten av fabler som teologene øser opp for å holde hjorden beruset av babylonsk vin, er at dommen om «sju tider» i kapittel tjuseks bygger på en uriktig forståelse av den hebraiske betydningen av ordet som er oversatt med «sju tider». Det argumentet er ikke sant. Den hebraiske betydningen av ordet rommer fullt ut i sin definisjon begrunnelsen for å anvende det på en tallmessig måte, men deres mangelfulle argument, som de støtter opp med en villledet premiss basert på deres selvproklamerte ekspertise i hebraisk grammatikk, er ganske enkelt et villedende argument.

Dommen som fremstilles som «sju tider» i kapittel tjuseks, blir erkjent ut fra sammenhengen i avsnittet, ikke ved at enkelte teologer i vår tid fordreier det hebraiske språket. William Miller dannet sin konklusjon uten noen henvisning til det hebraiske språket, og inspirasjonen stadfestet at hans forståelse var riktig. Englene ledet hans forståelse på grunnlag av sammenhengen i kapitlet der dommen om «sju tider» er plassert, ikke på grunnlag av det hebraiske språket.

Sammenhengen i kapittel tjuefem er at paktsbestemmelsene blir angitt, og kapittel tjueseks gir deretter en lovet velsignelse for å holde disse paktsinstruksene, og identifiserer siden det Daniel kaller «Moses' forbannelse» for ulydighet mot disse instruksene.

Sammenhengen er temaet om prinsippet om en dag for et år i bibelsk profeti. Disse innledende versene i Tredje Mosebok tjuefem fastslår at i bibelsk profeti representerer en dag et år. I Andre Mosebok identifiserer Moses klart forholdet mellom sabbatshvilen på den sjuende dag for mennesker og dyr, og sabbatshvilen i det sjuende år for landet.

Og seks år skal du så ditt land og høste dets grøde; men i det sjuende året skal du la det hvile og ligge urørt, for at de fattige blant ditt folk kan ete; og det de lar tilbake, skal markens dyr ete. På samme måte skal du fare fram med din vingård og med din olivenlund. Seks dager skal du gjøre ditt arbeid, men på den sjuende dagen skal du hvile, for at din okse og ditt esel kan hvile, og din trellkvinnes sønn og den fremmede kan få styrke på ny. 2 Mosebok 23:10–12.

I disse tre versene kan det erkjennes at en hviledag for mennesker og dyr svarer til et hvileår for landet. I Tredje Mosebok, kapittel tjuefem, i de fem første versene, finner vi den identiske grammatiske struktur som i sabbatsbudet i Andre Mosebok, kapittel tjue, vers åtte til elleve.

Og Herren talte til Moses på Sinai-fjellet og sa: Tal til Israels barn og si til dem: Når dere kommer inn i det landet som jeg gir dere, da skal landet holde sabbat for Herren. I seks år skal du så din mark, og i seks år skal du beskjære din vingård og samle inn dens grøde. Men i det sjuende året skal det være en sabbat med full hvile for landet, en sabbat for Herren. Du skal verken så din mark eller beskjære din vingård. Det som vokser fram av seg selv etter din høst, skal du ikke høste, og druene av din ubeskårne vinranke skal du ikke sanke inn; for det er et hvileår for landet. 3 Mosebok 25:1–5.

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig. Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den sjuende dag er sabbat for Herren din Gud. Da skal du ikke gjøre noe arbeid, verken du eller din sønn eller din datter, din tjener eller din tjenestekvinne, ditt fe eller den fremmede som bor innenfor dine porter. For på seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, havet og alt som i dem er, og hvilte på den sjuende dag. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den. 2 Mosebok 20:8–11.

Sammen angir de to sabbatsbudene sammenhengen i Tredje Mosebok tjuefem og tjueseks. Når de føyes sammen, bud på bud, vitner de om at «seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning», og at «i seks år skal du tilså din åker, og i seks år skal du beskjære din vingård og sanke inn frukten av den». «Men den sjuende dag er sabbat for Herren din Gud», og «det sjuende år skal være et sabbatsår med hvile for landet, en sabbat for Herren».

Begge ordene som oversettes med «sjuende» i noen av sabbatsbudene, enten det gjelder sabbaten for mennesker eller sabbaten for landet, er det samme hebraiske ordet som oversettes med «sju ganger» i det tjuesjette kapitlet i Tredje Mosebok. Sammenhengen i kapitlene tjuefem og tjueseks i Tredje Mosebok er forankret i den profetiske regelen om at en dag representerer et år i Bibelens profetier. Like betydningsfull er den profetiske regelen om første omtale.

Det første som omtales i disse to kapitlene, er dag-for-et-år-prinsippet. William Miller ble ledet av Gabriel og andre engler til å identifisere «de sju tider» i Tredje Mosebok som et symbol på to tusen fem hundre og tjue år, og dette er i full overensstemmelse med sammenhengen i kapitlene, nemlig dag-for-et-år-prinsippet som fremsettes i de fem første versene av kapittel tjuefem.

Da forfatteren av Krønikebøkene angav grunnen til at Babylon fikk lov til å føre det sørlige kongeriket Juda bort i fangenskap, sa han at det var for at landet skulle få nyte sin sabbatshvile. Det eneste andre stedet i Guds Ord der landet sies å nyte en hvile, finnes i tredje Mosebok, kapittel tjuefem og tjueseks. De sytti årene da Babylon hersket som det første riket i Bibelens profeti, fremstiller ikke bare de symbolske årene da jorddyret skulle herske som det sjette riket i Bibelens profeti, men de sytti årene er også en direkte henvisning til «sju tider» i Moses' forbannelse.

Når vi begynner å studere profetiene som er fremstilt i de første seks kapitlene av Daniel, er det avgjørende å vite at forbannelsen om de «sju tider», så vel som velsignelsen om de «sju tider», er et element i hvert av disse kapitlene.

Det er også viktig å huske at syklusen av sju sykluser på sju år markeres ved at jubelårshornet blåses på den tiende dagen i den sjuende måneden, som er soningsdagen. Dette faktum binder de «sju tider» sammen med de to tusen og tre hundre dagene i Daniel kapittel åtte, vers fjorten. Det er også viktig å huske at et profetisk år er tre hundre og seksti dager, og dersom du legger sammen tre hundre og seksti dager, om og om igjen, for «sju tider», utgjør det to tusen fem hundre og tjue dager.

Da Daniel ved bøkene forstod tallet på de årene som Jeremia hadde angitt, begynte han en bønn som berører hvert element i den omvendelsens respons som blir utpekt som nødvendig, dersom Guds folk noen gang våkner opp til virkeligheten av at de er fanger i fiendens land. Ved slutten av Daniels bønn i Tredje Mosebok tjueseks viste Gabriel seg for å gi Daniel forståelse av synet som han hadde «hørt», synet om de to tusen tre hundre dagene. Gabriel begynte med å underrette Daniel om at sytti uker var «fastsatt» for Daniels folk.

Sytti uker er fastsatt over ditt folk og over din hellige stad, for å fullende overtredelsen og gjøre ende på syndene og gjøre soning for misgjerning og føre inn evig rettferdighet og besegle syn og profeti og salve det Aller Helligste. Daniel 9:24.

Ordet som i verset er oversatt med «bestemt», betyr «avskåret», og derfor betyr det at sytti uker skulle avskjæres fra de to tusen tre hundre dagene. Med begynnelse ved det tredje dekretet i 457 f.Kr. skulle Daniels folk ha sytti profetiske uker som prøvetid. Sytti profetiske uker er lik fire hundre og nitti år. Fire hundre og nitti år etter det tredje dekretet skulle det gamle Israel steine Stefanus i år 34, og de ville bli fullstendig skilt fra Gud.

Fangenskapet som gikk forut for de tre dekretene, og som angir utgangspunktet for de fire hundre og nitti årene av prøvetid, hadde vart i sytti år. Disse sytti årene skulle gi landet anledning til å nyte de sabbatshviler som det gamle Israel aldri oppfylte. Sytti år med sabbatshvile for landet kom som følge av fire hundre og nitti år (eller sytti årsuker) med opprør mot Mose paktsed.

Fire hundre og nitti år med opprør mot pakten i 3. Mosebok tjuefem førte til sytti års fangenskap, for at landet skulle nyte sin hvile. De sytti årene i fangenskap førte til tre forordninger, som markerte ytterligere fire hundre og nitti år med prøvetid for det gamle Israel. Slik ser vi to prøvetidsperioder på fire hundre og nitti år hver. De tre forordningene er forbilder på de tre englers budskap, hvorav det første kom i 1798, ved slutten av den første harme i «sju tider» mot det nordlige riket. Den tredje engel kom to tusen og tre hundre år etter den tredje forordningen, den 22. oktober 1844, og det var da «vredens siste ende» også kom.

I de førtiseks årene mellom slutten på den første harmen og slutten på den siste harmen la Jesus grunnvollen til det millerittiske tempelet, og grunnsteinen var «de syv tider». Den steinen skulle enten være grunnsteinen (eller ellers anstøtssteinen) for adventismen ved begynnelsen, og enten hjørnesteinen og sluttsteinen (eller ellers gravsteinen) for adventismen ved enden. De tre dekretene som representerer ankomsten av de tre englebudskapene i historien fra 1798 til 1844, representerer også de tre første kapitlene i Daniels bok.

Vi vil begynne å behandle de første seks kapitlene i den neste artikkelen.

«Når Daniels bok og Johannes' åpenbaring blir bedre forstått, vil de troende få en helt annerledes religiøs erfaring ... Én ting vil med sikkerhet bli forstått gjennom studiet av Åpenbaringen—at forbindelsen mellom Gud og hans folk er nær og bestemt.» The Faith I Live By, 345.